

mali ubožčki se osamljeni razkropé širom gozda, po grmovju in luknjah in morajo že v nežni mladosti skrbeti za svoj vsakdanji živež.

Mladi jazbeci se dajo udomačiti in se privadijo dokaj na človeka, tako da gredo kamorkoli z njim. Vendar ostanejo tujim ljudem nasproti ves čas svojega življenja plahi in nedostopni. Kadar pa se postarajo, tedaj so vedno slabovoljni in popadejo večkrat tudi brez vzroka lastnega gospodarja. Poleg tega prespe ves dan in se skrivajo v vsakem temnem kotičku, katerega morejo doseči. To bi pa že za vas ne bilo, ni res, dragi otroci, in kužek, ki se ves dan suče in dobrika kraj vas, vam je gotovo ljubši. Saj je pa tudi pes domača žival, jazbec pa gozdna, kjer edino se počuti tako dobro kakor kužek v hiši vašega očeta in vi z njim.

Náš Žiga na dvorišču.

Rica, rica, raca
iz vodé kobaca,
kréljut dviga,
z repkom miga,
zdaj na levo, zdaj na pravo
zviija vratek, meče glavo.
Rica, rica, raca
iz vodé kobaca.

Pita, pita, puta
pesek brska ljuta;
kljun je njen kot iz zlata,
prelepó oko ima.
Pita, pita, puta
pesek brska ljuta.

Pita, pita, puta
pesek brska ljuta,
glasno kliče: „Kokodak!
K meni brž pred hišni prag!“
Piške drobne prilete,
se ob puči razvrsté:

„Tu smo vaše piške zdaj,
kaj bi radi, mamka, kaj?“
Putá pravi: „Mojčki vi,
glejte zrnja — en, dva, tri —
miza je pripravljena,
jed na nji postavljena!“
Pita, pita, puta
pesek brska ljuta.

Giska, giska, goska
naša nima noska,
kljun zato pa lep ima,
brode v vodi, čopota,
vozi sem se, vozi tja
kakor barka sred morja.
Mož-gosjak za njo hiši,
se nad gosko razjezi:
„Kdo pa kuhal bo doma,
če se nosiš kot gospa?
Goska mora koj domú
kuhat zajtrka možú!“

Dr. Ivan Robida.

